

נאום שהשמע עם הקדשת

בית־הקברות בנטיסבורג

לפני שמנים שנה ושבע שנים הולידו אבותינו על פני יבשת זו
אמה חדשה, שהורתה בהרות והיא מקדשת לעקרון, שכל בני־
האדם שוים הם מטבע בריאתם.

כיום אנו מאחזים במלחמת־אזרחים גדולה, כדי שיבהן הדבר,
אם אמה זו — או כל אמה, שהורתה בשלזו והקדשתה בשלזו —
עשויה שתאריך ימים. נועדנו יחד בשדה־קרב גדול של אותה
מלחמה. באנו להקדיש חלקה אחת בשדה זה כמקום מנוח אחרון
לאלה, שנתנו פה את חייהם, כדי שתחיה אותה אמה. נאה ויאה
בתכלית, שנעשה זאת.

אבל, לפי משמעות רחבה יותר, אין אנו יכלים להקדיש — אין
אנו יכלים לקדש, אין אנו יכלים להעלות בקדש — קרקע זה.
האנשים אמיצי־הלב, החיים והמתים, שנאבקו פה, הם קדשוהו
למעלה מעלה מכל שיש בכחנו הדל להוסיף או לגרע. העולם יתן
אל לבו רק מעט, אף לא לארך־ימים יזכר, את אשר אנו אומרים
פה, אך עדי עד לא יוכל לשכח את אשר פעלו הם פה. כי על כן
עלינו אנו, החיים, להתקדש פה למלאכה לא־גמורה זו, שאלה
שנלחמו פה הביאוה עד הלום ברוח נדיבה שכזאת. כי על כן
עלינו להתקדש פה לתפקיד הגדול, אשר עודנו לפנינו — כדי שמן
המתים האלה, עטורי־הכבוד, נטל מסירות־יתר לאותו רעיון,
שבעדו נתנו את מלוא המדה הגדושה של מסירות — כדי שנכריע
אנחנו פה בלבב שלם, כי מתים אלה לא לשוא מתו; כדי שאמה
זו, בעזרת האל, תולד לדה חדשה לחפש — וכדי שממשל העם,
בידי העם, בשביל העם, לא יכחד מעל פני הארץ.

אברהם לינקולן

19 בנובמבר, 1863.

תרגם שמעון הלרין